

Panie, wychodząc w tłumie z dworca, miałem ochotę uciec.

Uciec przed ludźmi i przed Tobą. To zresztą wychodzi na jedno.

No więc po co dałeś mi więcej wiedzy, więcej obowiązków i odpowiedzialności niż innym?

Byłbym o tyle szczęśliwszy, żyjąc tak jak inni ludzie! Był czas, kiedy nie wiedziałem tego, co wiem, i nie byłem aż tak obciążony.

Mogłem mieć taki spokój. Po co mi było szukać tak daleko?

Czasem zastanawiam się, czy nie chciałem za dobrze... Iść ciągle do przodu, dążyć do tej doskonałości,

o której myślałem niejasno wtedy, kiedy nie wiedziałem jeszcze, co ze sobą niesie. Cóż za przyszłość, mój Boże!

Panie, widziałem tłum, który wychodził z tego dworca, w światłach miasta. Przez moment chciałem się w nim zagubić.

Ale zagubić się dosłownie. Stać się tym pocziwym mężczyzną, który wychodzi ze swojego biura, tym grubym tatusiem,

od którego z pewnością tyle nie wymagasz, czy urzędnikiem z okienka.

Stać się kimkolwiek — to obojętne — i zanurzyć się w bezimiennym tłumie, który nie wie tego, co ja, i nie szuka dziury w całym.

Powinność...

Panie, być może jest to część tej powinności — to pragnienie ucieczki, bezgłośnego odejścia w jakieś spokojne miejsce,

miejsce bez listów, bez kłopotów, przykładu, jaki należy dawać, bez modlitwy, bez...

Tak, być może. Pewnego wieczoru dobrze to powiedziałaś, Panie: „Ojcze mój, jeśli to możliwe, niech Mnie ominie ten kielich!” (Mt 26, 39).

Och, oczywiście, to, co Ciebie czekało, było nieskończenie trudniejsze. Nie będę się z Tobą porównywać.

Ale jednak uspokaja mnie, że poprosiłaś o to, zanim powiedziałaś: „Wszakże nie jak Ja chcę, ale jak Ty”.